

РЕШЕНИЕ

№ 729

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 110-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРГАРИТА Д. ДИМИТРОВА

при участието на секретаря ЕВЕЛИНА Б. БОРИСОВА
като разгледа докладваното от МАРГАРИТА Д. ДИМИТРОВА
Административно наказателно дело № 20231110213387 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от М. С. Т., ЕГН *****, с адрес с.***, против наказателно постановление №42-0007756/28.08.2023 г., издадено от Началник отдел „Контрол“ в Директор на РД „АА“-София, с което на основание чл.177, ал.3, т.1, пр.3 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.139, ал.1, т.2, пр.3 от ЗДвП, във вр. с чл.7, ал.1, т.5, б.„в“ от Наредба №11/03.07.2001 г. на МРРБ.

Жалбоподателят оспорва процесното НП, като неправилно и незаконосъобразно издадено. Навежда доводи, че изложената фактическа обстановка се установява от кантарна бележка, като контролният орган се позовава на измерване, направено от фирма, а не с контролен уред, за който задължително се изисква заверка от БИМ, като в случая няма описан дори номер на везната, с която да се удостовери дали същата е от одобрен тип. На посоченото основание счита, че данните от това измерване не могат да се вземат предвид, както и да се констатира, че ППС е тежко.

Навежда доводи, че действащата нормативна уредба не дава

възможност на водача да подаде заявление, както за извънгабаритно, така и за тежко ППС, доколкото в образеца на заявлението, съгласно приложение №4 към чл.15, ал.3 от цитираната Наредба, то се подава от превозвач или собственик на ППС, като има и изискване да бъде подпечатано и подписано от горните субекти или от техен законен представител, а разпоредбата на чл.11 от наредбата разграничава водача от лицето, което извършва превозите, като именно последното носи отговорност за движението на извънгабаритното ППС и осигуряване на съответните документи, а не водача. С оглед на горното, позовавайки се и на дадените легални дефиниции в ЗДвП и ЗАП на понятията „водач“ и „превозвач“, счита, че в ЗП и цитираната Наредба не е вменена на водача отговорност за движение на извънгабаритно или тежко ППС по отношение липсата на разрешение за движение. Твърди, че хипотезата за санкциониране на водача от органите на МВР се извежда от разпоредбата на чл.177, ал.3 от ЗДвП, но санкцията е предвидена за водач, който управлява извънгабаритно или тежко ППС, без необходимото разрешение.

Позовава се и на допуснати процесуални нарушения на разпоредбите на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото както в АУАН, така и в НП, липсва описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението.

Моли съда да отмени процесното НП като незаконосъобразно, на посочените в жалбата основания.

Жалбоподателят не се явява лично и не се представлява в съдебно заседание. Не взема допълнително становище по същество на правния спор.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – Началник отдел „Контрол“ в РД „АА“-София, не се представлява в съдебно заседание. В писмото, придружаващо преписката, взема становище за правилност и законосъобразност на процесното НП и моли същото да бъде потвърдено. В тази насока навежда доводи, че са спазени изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН при издаването на АУАН и НП, че е налице пълно описание на нарушението, дата, място, обстоятелства, при които е извършено, респективно и доказателствата, които го потвърждават, че нарушението е индивидуализирано в степен, позволяваща на жалбоподателя да разбере какво е обвинението и срещу какво да организира защитата си, че е посочена нарушената правна норма, като и наказанието е индивидуализирано.

Претендира присъждане на възнаграждение за осъществено процесуално представителство в полза на ИА „АА“, съобразно чл.37 от ЗПП. Прави изрично възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е връчено лично на жалбоподателя на 13.09.2023 г., съгласно разписката върху него, а жалбата е изпратена по пощата до АНО на 19.09.2023 г., видно от датата на пощенското клеймо върху плика, т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административнонаказателното производство започнало със съставяне на АУАН с бл.№01283 на 29.07.2023 г. от инспектор в РД „АА“-София: Й. С. Б., в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението /очевидец/ и съставяне на акта, против жалбоподателя М. С. Т., в качеството му на водач, с месторабота „***“ ЕООД, ЕИК: ***, затова, че на 29.07.2023 г., в 09:51 часа, на АМ „Европа“ 32-ри км, с посока на движение гр.Костинброд, като водач на товарен автомобил „Ивеко А 410 Т“, с рег.№***, от категория N3, с удостоверение №*** за извършване на Обществен превоз на товари на територията на РБългария към Лиценз №***, валиден до 15.05.2028 г., по маршрут с.Опицвет-гр.Костинброд, видно от пътен лист №070848/29.07.2023 г., като при проверката е натоварен с разбита скална маса, видно от товарителница №0219727/29.07.2023 г., е установено, че:

Управляваният от водача автомобил е с четири оси, с две управляеми оси, при измерено разстояние между осите 1,40 м., на двойната задвижваща /3-та и 4-та ос/ на товарния автомобил. Сумата от натоварване на двойната

задвижваща ос е 26 550 кг., при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., видно от кантарна бележка №0557 от 09:50 часа на 29.07.2023 г. на ИА „АА“, измерено с електронна мобилна везна ELIAUTO EX 101, с идентификационен №EX 101 000029, с което надвишил установените норми на МРРБ. Претоварен с 7550 кг., с което е нарушил разпоредбите на чл.139, ал.1, т.2, пр.3 от ЗДвП, във вр. с чл.7, ал.1, т.5, б.„в“ от Наредба №11/03.07.2001 г. на МРРБ.

Актосъставителят отразил иззетите писмени материали, а именно: описаните в обстоятелствената част на акта: пътен лист; КТ към СУМПС и кантарна бележка.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателя срещу подпис, на датата на неговото съставяне, без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят не се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и не представил в законоустановения 7-дневен срок писмени възражения пред АНО.

Въз основа на направените констатации в така съставения АУАН, Началник отдел „Контрол“ в РД „АА“-София, след като възпроизвел изцяло описаната в акта фактическа обстановка, издал процесното НП на 28.08.2023 г., с което наложил на жалбоподателя на основание чл.177, ал.3, т.1, пр.3 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.139, ал.1, т.2, пр.3 от ЗДвП, във вр. с чл.7, ал.1, т.5, б.„в“ от Наредба №11/03.07.2001 г. на МРРБ.

Изложената по-горе фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП; известие за доставяне; копие от пощенски плик; пътен лист №070848/29.07.2023 г.; кантарна бележка №0557 09:50 часа на 29.07.2023 г. на ИА „АА“; длъжностна характеристика за длъжността инспектор в РД „АА“-София; Заповед №РД-08-30/24.02.2020 г., издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията; Заповед №20/27.01.2023 г. на изпълнителния директор на ИА „АА“.

При извършена служебна проверка за законосъобразност на така образуваното административнонаказателно производство, съдът намира, че както АУАН, така и НП, са издадени от материално и териториално компетентни органи, като компетентността на актосъставителя произтича

директно от ЗАВП, съобразно заеманата длъжност – инспектор в РД „АА“-София, съобразно представената длъжностна характеристика. Обжалваното НП също е издадено от компетентен орган, тъй като със своя Заповед №РД-08-30/24.02.2020 г., министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията е упражнил правомощието си да делегира предоставената в чл.92, ал.2 от ЗАВП и чл.189, ал.12 от ЗДВП компетентност, на различни длъжностни лица от ИА „АА“ да издават НП, като сред тях е и началника на отдел „Контрол“ в РД „АА“-София, който отдел е част от структурата на ИА „АА“, а към датата на издаване на НП – 28.08.2023 г., АНО е заемал посочената длъжност, считано от 01.02.2023 г., съгласно представената Заповед №20/27.01.2023 г. за назначаването му на тази длъжност.

АУАН и НП са издадени в предвидените в закона ред и форма, както и при спазване на срокове по чл.34 от ЗАНН. Но съдът констатира, че в хода на административното производство са допуснати съществени по тежест процесуални нарушения, които опорочават процесното НП и налагат неговата цялостна отмяна. Релевираните в жалбата възражения за допуснати нарушения на разпоредбите на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото както в АУАН, така и в НП, липсва описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, се явяват основателни и се споделят от съда.

На практика, и в давата акта липсва описание на конкретното изпълнителното деяние на нарушението, което е вменено на жалбоподателя в качеството на му на водач на ППС. От събраните по делото доказателства се установява само, че на 29.07.2023 г., длъжностни лица при РД „АА“-София, при осъществяване на контрол на Автомагистрала „Европа“, 32-ри километър, посока гр.Костинброд, са спрели за проверка описаното ППС - товарен автомобил марка и модел „ИВЕКО А 410 Т“, с рег.№***, управлявано от жалбоподателя, с месторабота „****“ ЕООД, като превозното средство е превозвало разбита скална маса. Не става ясно по какъв точно начин и с какво техническо средство е било извършено измерването на разстоянието между осите от 1,40 метра, доколкото тези обстоятелства не са описани нито в АУАН, нито в НП. От друга страна, макар натоварването на задвижващата ос на превозното средство да е установено с индивидуализирано по вид и идентификационен номер на използваното измервателно средство –

електронна мобилна везна „ELIAUTO EX 101“, с идентификационен номер: EX 101 000029, то липсват каквито и да е доказателства, че същото е одобрено и въведено в експлоатация по съответния ред, и че към датата на проверката е било технически изправно и годно за извършване на съответните измервания. С оглед на горното, релевираното възражение в жалбата, че контролният орган се позовава на измерване, което е направено от фирма, съгласно данните в приложената кантарна бележка, а не с контролен уред от одобрен тип и надлежна заверка от БИМ, се явява напълно основателно, поради което отразените в АУАН и НП резултати от измерването не следва да бъдат кредитирани като верни.

Дори и да се приеме, че резултатът от измерването е верен и към момента на извършване на проверката сборната сума от натоварването на двойната задвижваща ос /3-та и 4-та ос/, е 26 550 кг., при максимално допустимо натоварване от 19 тона, т.е. процесното ППС е било претоварено със 7550 кг., само по себе си това обстоятелство не води на извод за извършване на вмененото нарушение, доколкото управлението на тежко ППС не е абсолютно забрането. Съгласно чл.139, ал.1, т.2, пр.3 от ЗДвП, движещите се по пътя ППС трябва да бъдат с размери, маса и натоварване на ос, които не надвишават нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, и с товари, които не представляват опасност за участниците в движението, т.е. посочената разпоредба по същество съдържа изискване за спазване на установените допустими параметри за натоварване на осите на ППС, съобразно установените в Наредба №11/03.07.2001 г. ред за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Този подзаконов нормативен акт регламентира както параметрите, с чието превишаване ППС попада в категорията на извънгабаритните/тежките, така и разрешителния ред чрез заплащане на такса към ИА „Пътна инфраструктура“ за движение с извънгабаритно/тежко ППС. В случая, ако се кредитират резултатите от измерването като верни, управляваното от жалбоподателя ППС действително попада в хипотезата на чл.7, ал.1, т.5, б.„в“ от Наредба №11/03.07.2001 г., съгласно която сумата от натоварванията на ос на една двойна ос на МПС, когато разстоянието между осите е от 1,3 включително до 1,8 метра - 18 тона/19 тона, то в настоящия казус допустимото максимално натоварване на осите е до 19 тона, и ако сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 26 550 кг., то и претоварване на осите е със 7550 кг.

От направеното описание на нарушението в АУАН и НП не става ясно кои точно правила не е спазил водача, преди да предприеме управлението на процесния товарен автомобил – не разполага с надлежно разрешително за движение по пътищата на извънгабаритно/тежко ППС /по смисъла на чл.8, ал.1 и ал.2 от Наредбата/, или превозвачът – юридическото лице, негов работодател, не се е снабдил по предвидения ред с необходимите документи за извършване на процесния превоз с претоварено ППС /по смисъла на чл.14 от Наредбата/, т.е. липсва описание на изпълнителното деяние на конкретно нарушение от цитираната Наредба, за което е ангажирана административнонаказателна отговорност на водача. Ето защо, релевираните възражения в жалбата, че хипотезата за налагане на административно наказание на водач, а не на превозвача /юридическото лице/, се извежда от разпоредбата на чл.177, ал.3 от ЗДвП, но за случаите на управление на извънгабаритно или тежко ППС, без необходимото разрешение, се явява основателно, доколкото такава констатация в АУАН и НП липсва. Допуснатото процесуално нарушение е ограничило правото на защита на жалбоподателя до степен да не може да разбере какво точно нарушение е извършил и в какво си качество, а като е наложил административно наказание за нарушение, за което не е ясно в какво се изразява изпълнителното деяние и по какъв начин го е осъществил именно водача на процесното ППС, АНО неправилно е приложил и материалния закон.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че процесното НП следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН, страните имат право на присъждане на разноски в настоящото производство по реда на АПК. С оглед изхода на делото, право на разноски има жалбоподателя. Правоимащата страна не предявява претенции за разноски и не ангажира доказателства за сторени такива, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание чл.63, ал.2, т.1, във вр. с ал.3, т.1 и т.2, във вр. с

ал.1, във вр. с чл.58д, т.1 от ЗАНН, **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №42-0007756/28.08.2023 г.**, издадено от Началник отдел „Контрол“ в Директор на РД „АА“-София, с което на **М. С. Т., ЕГН *******, с адрес с.***, на основание чл.177, ал.3, т.1, пр.3 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.139, ал.1, т.2, пр.3 от ЗДвП, във вр. с чл.7, ал.1, т.5, б.“в“ от Наредба №11/03.07.2001 г. на МРРБ, **като НЕПРАВИЛНО и НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд София-град, на основанията, предвидени в НПК, и по реда на Глава 12 от АПК, в 14 – дневен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____